

Miauksius – tai katinas, o Viauksius – šuo.
Draugai gyveno dangaus žydrumo name ant kalvos.
Nuo namo laiptelių pažvelgęs dešinėn, apačioje
būtum pamatęs pilką ledinį ežero dangtį.
Pažvelgęs kairėn pamatytum kaimą, atrodantį
taip, tarsi pakalnėje kas būtų pažėręs
saują gabalinio cukraus.

Miauksius nežiūrėjo nei į dešinę, nei į kairę. Jis atidžiai žvelgė priešais save ir nervingai kramtė ūsą.

TAI buvo nepaprastai didelis, nepaprastai sunkus, nepaprastai apvalus ir nepaprastai įdomus daiktas. Iš visų nepaprastų advento kalendorių – pats nepaprasciausias.

– Padariau jį sniego gniūžtės formos, – didžiudamasis pasakė nusikamavęs Viauksius.

Jis visą naktį nemiegojo, kad tik spėtų laiku užbaigti rėsti kalendorių iš faneros plokščių, mat buvo jau pirma gruodžio diena.

Miauksius patenkintas murkė. Jis ką tik suprato gavęs didžiausią pasaulyje advento kalendorių. Kiekvienas tokio pavydėtų. Net širdis suvirpėjo iš laimės įsivaizduojant, kaip apačioje gyvenantys kaimiečiai pamato kamuolio formos kalendorių, spindintį ant kalno tarsi pilnatis.

Pirmas langelis buvo apmaudžiai aukštai. Miauksius jo nepasiekė net pasistiebęs pirštų galais, net šoktelėjęs aukštyn.

– Oi, kopėčios, – prisiminė Viauksius. – Jos vis dar stoginėje.

Kol Viauksius klampojo į stoginę, Miauksius pamatė rąstą, gulintį ant žemės šalia kalendoriaus.

– Tiktai rąsto neliesk! – iš stoginės šuktelėjo Viauksius.

Miauksius suėmė rąstą ir parideno jį arčiau pirmojo langelio.

– Aš jo dar nepritvirtinau... – pridūrė Viauksius, pasirodęs stoginės tarpdury, ir sustingo pamatęs, kad Miauksius, užsilipęs ant rąsto, jau siekia langelio rankenos. – Ne! – atitokęs suriko.

Miauksius jo neišgirdo, o gal nenorėjo išgirsti. Jis suėmė už rankenėlės ir patraukė. Tačiau langelis neatsidarė. Užtat visa konstrukcija grėsmingai susiūbavo. Miauksius timptelėjo dar kartą. Staiga durelės atsilapojo, ir katinas, kyštelėjęs ranką į langelį, kažką užčiuopė. Kamuolys grėsmingai pasviro Miauksiaus pusėn, katinas paskutinę akimirką spėjo atsitraukti.

Tuo metu kamuolys šoktelėjo užkliuvęs už rąsto, pakeitė kryptį ir nuriedėjo į kiemo pakraštį.

Pagaliau atitokęs Viauksius puolė jo vytis, bet veltui. Advento kalendorius pralaužė gyvatvorę ir nuriedėjo žemyn, tiesiai į kaimą.

Ties gyvatvore Viauksius stabtelėjo.

Miauksius žiūrėjo į plaktuką, kurį buvo spėjęs ištraukti iš kalendoriaus langelio.

– Ką man su juo daryti?

– Manau, tuoj jo prireiks, – atsiduso Viauksius.